

МАЙБУТНЬОМУ ПРОФЕСОРУ НЕ ДАВАЛИ КНИГ

Млинівщина виколисала багатьох світочів науки.

Одного із них – Лаврентія Блажівського благословила на величний шлях війницька земля. Мабуть, благодатна батьківщина і ддала йому наснаги стати професором кафедри теоретичної фізики Львівського держуніверситету ім. І.Франка, автором понад 150 наукових праць. Нещодавно у редакцію газети «Гомін» передали авобіографічний допис Лаврентія Федоровича...

- Народився я 6 квітня 1939 року в селі Війниця. У нашій сім'ї було троє дітей: я, сестра Марія (1942 р.н., проживає з великою сім'єю у Війниці), брат Ілля (1944 р.н., кадровий військовий, проживає з дружиною, дітьми і внуками в Білорусі). Батько, Федір Лаврентійович, загинув на фронті в 1944 році, мамі тоді ще не було й 25-и років. Ці воєнні та післявоєнні роки для нас (та й для дуже багатьох людей) були нелегкими. По можливості допомагали батьки матері (наші дід Улас і баба Василина Удемчуки). У моїй пам'яті збереглося багато різноманітних вражень із тих часів.

У 1946-му році пішов у школу. Це була Війницька початкова школа. Вчився добре. До цього часу зберігаю «Похвальну грамоту» за 4-ий клас. Пам'ятаю свою вчительку Надію Федорівну Бортник. Вона ще багато років працювала у Війниці.

Після початкової школи пішов у Бокіймівську семирічку. Це майже чотири кілометри «від хати до школи». Тепер дороги впорядковані. Тоді було інакше. Спочатку вчився не дуже добре. Мені навіть художніх книжок у шкільній бібліотеці не хотіли давати (а читав я все, що потрапляло до рук). Але пізніше почав гарно вчитися (можливо завдяки молодим вчителям математики, української мови, ботаніки, які прийшли в школу). В усякому разі, здавши десять випускних іспитів на «відмінно», отримав «Похвальну грамоту» за 7-й клас.

У 1953 році пішов у Новино-Добрянтинську середню школу. Тоді це була найближча до Війниці середня школа. Треба було йти приблизно дев'ять кілометрів, бо міст через річку Іква був лише біля Добрятина. Із села нас ходило троє – я та дещо старші від мене Степан та Іван Касянчуки; через рік приїждявся ще Андрій Касянчук. Вчився у новій для мене школі доволі успішно. Захоплювався історією, літературою, математикою (але не фізикою). Через багато років (я тоді завідував кафедрою теоретичної фізики у Львівському університеті) зустрів у Млинові вчительку української літератури Дарію Андріївну Парфенюк. Вона сказала приблизно таке: «Ти помилився з вибором своєї науки, але тепер уже пізно що-небудь змінювати».

Закінчив школу в 1956 році. В атестаті лише п'ятірки, але медалі не мав. Поїхав вступати в Львівський політехнічний інститут. Іспити склав успішно (три «п'ятірки» і три «четвірки»). За конкурсом не пройшов. Рік працював у колгоспі.

У 1957-у році вступив на фізичний факультет Львівського державного університету імені Івана Франка. Уся моя подальша праця пов'язана з цим факультетом. Успішно вчився, отримував «ленінську стипендію» (це більше, ніж 3,5 звичайних стипендій), був «активістом громадського життя» (член комсомольського бюро, комсорг факультету). Після закінчення університету пропонували партійну кар'єру. Я вибрав науку. У 1962 році вступив до аспірантури. Моїм науковим керівником ще зі студентських років був тепер відомий вчений і політик, академік НАНУ, а тоді ще молодий доцент Ігор Рафаїлович Юхновський. Закінчив аспірантуру в 1965 році і мене залишили на кафедрі теоретичної фізики. Працював на посадах: молодшого асистента, старшого викладача, доцента, завідувача кафедри, старшого наукового співробітника. Тепер я вже немолодий професор, але ще працюю, читаю лекції, вчу доброму (так думаю) студентів. Маю низку наукових праць.

У 1964-му я одружився. Моя дружина Одарка Володимирівна Воркун також була аспіранткою механіко-математичного факультету. Вона з багатодітної сім'ї, має брата і троє сестер. Усі вони здобули вищу освіту. Про це дбав їхній батько Володимир Онуфрійович. Перед війною він закінчив Політехнічний інститут у Німеччині. Після 1945-го року працював простим робітником. Його іронічні зауваження про наше життя впливали на мій світогляд. Одарка Володимирівна (до виходу на пенсію) багато років успішно працювала доцентом кафедри прикладної математики.

Маємо двох синів: Ореста (1966 р.н.) і Юрія (1972 р.н.). Орест керує великою комп'ютерною фірмою «Техніка для бізнесу», Юрій працює у науководослідному Інституті фізики конденсованих систем. Вони одружені. Їхні дружини Ірина та Мар'яна також закінчували фізичний факультет. Наша внучка Роксоляна, котра закінчує гімназію цього року, каже: «Дід фізик, мама з татом фізики, Юрко з Мар'яною також фізики, сестри бабусі – фізики. Досить мені цієї фізики. Виберу що-небудь інше».

Згадуючи прожиті роки, я завжди подумки дякую своїй добрій, працьовитій матері Олені Власівні (вона проживає у Війниці), всім, хто вчив мене, сприяв тому, що я досяг деяких успіхів у житті.

З повагою Лаврентій БЛАЖІВСЬКИЙ.